

въобразимъ, но „търпимъ“ шумъ на дър-
венитъ си обща орлетата изхвъркватъ на
широкия слънчевъ дворъ. Тука е тѣхното
царство. Започватъ игритъ и хората. Ор-
летата играятъ „народна топка“ съ такова
увлечение, че често се забравятъ . . .

Сбогувахъ се съ тѣхъ и си тръгнахъ.
Чувствувахъ се ободрена, съ голѣма вѣра
въ смѣлата стѣпка на тия волни орлета...
Въ ушитъ ми още звучеше пѣсенъта...
„Ний потомци славни сме на Симеона...“

Марията Миховска

О Р Л И

Алуминиеви птици
порятъ модрото небе.
Свѣтятъ роснитъ зеници
на засмѣното орле.

Погледътъ му въ синевата
птицитъ съ възторгъ следи.
А наоколо земята
зеленѣе и блести.

Бѣли облаци пжтуватъ.
Грѣятъ едритъ крила.
Колко радости нахлуватъ,
бликатъ въ тучнитъ поля!

Махатъ гордитъ пилоти
на работния народъ.
Днесъ, дългътъ на пжтъ ги води
— той разтвара слънчевъ сводъ!

Топла радостъ заросява
въвъ детинското сърдце
то честито пожелава
пжтъ на смѣлитъ мъже!

Птицитъ задъ планината
гонятъ дългия си пжтъ.
Вѣтъръ плиска равнината.
Сладко нивитъ шумятъ!

А надъ цѣвналия синуръ
малкото орле стои.
По клепачитъ невинно
свѣтлина и блѣнъ струи.

ЯНКО УРУМОВЪ